

3. **Maskulina** α-kmenové deklinace obsahují v ko... inguláru ve všech pádech buď ἄ nebo η (s výjimkou genitivu, který u obou ῥ, - končí na -ou).^f Koncovky plurálu jsou stejné jako u feminin.

SG.	<i>mladík</i>	<i>básník</i>	PL.	<i>mladci</i>	<i>básnici</i>
nom.	νεᾶνι-ᾶς	ποιητ-ῆς		νεᾶνι-αι	ποιητ-αι
gen.	νεᾶνι-ου ^g	ποιητ-ου ^g		νεᾶνι-ῶν	ποιητ-ῶν
dat.	νεᾶνι-α	ποιητ-ῆ		νεᾶνι-αις	ποιητ-αῖς
ak.	νεᾶνι-αυ	ποιητ-ῆν		νεᾶνι-ᾶς	ποιητ-ᾶς
vok.	νεᾶνι-ᾶ	ποιητ-ᾶ ^h		νεᾶνι-αι	ποιητ-αι

Adjektiva první a druhé deklinace

4. Adjektiva první a druhé deklinace mají v maskulinu a neutru koncovky o-kmenové deklinace, ve femininu koncovky deklinace α-kmenové, tj. -η nebo -ᾶⁱ v nominativu.

	<i>špatný</i>	<i>špatná</i>	<i>špatné</i>	<i>hodný</i>	<i>hodná</i>	<i>hodno</i>
sg. nom.	κακ-ός	κακ-ή	κακ-όν	ἀξι-ος	ἀξι-ᾶ	ἀξι-ον
gen.	κακ-οῦ	κακ-ῆς	κακ-οῦ	ἀξι-ου	ἀξι-ᾶς	ἀξι-ου
dat.	κακ-ῶ	κακ-ῆ	κακ-ῶ	ἀξι-ῶ	ἀξι-ᾶ	ἀξι-ῶ
ak.	κακ-όν	κακ-ῆν	κακ-όν	ἀξι-ον	ἀξι-ᾶν	ἀξι-ον
vok.	κακ-έ	κακ-ή	κακ-όν	ἀξι-ε	ἀξι-ᾶ	ἀξι-ον
Pl. nom.	κακ-οί	κακ-αί	κακ-ά	ἀξι-οι	ἀξι-αι	ἀξι-α
gen.	κακ-ῶν	κακ-ῶν	κακ-ῶν	ἀξι-ων	ἀξι-ων	ἀξι-ων
dat.	κακ-οῖς	κακ-αῖς	κακ-οῖς	ἀξι-οις	ἀξι-αις	ἀξι-οις
ak.	κακ-οὓς	κακ-ᾶς	κακ-ά	ἀξι-ους	ἀξι-ᾶς	ἀξι-α
vok.	κακ-οί	κακ-αί	κακ-ά	ἀξι-οι	ἀξι-αι	ἀξι-α

5. Adjektiva z bodu 4 nazýváme **trojvýchodná**, neboť mají samostatnou koncovku pro každý gramatický rod. Některá adjektiva mají pro maskulinum i femininum

^f Koncovka obsahuje ᾶ, stojí-li před ní hlásky ε, ι nebo ρ.
^g Koncovku pro gen. sg. přebírají maskulina α-kmenové deklinace od deklinace o-kmenové.
^h Vokativ končí na -ᾶ, stojí-li před koncovkou souhláská -τ-. Ve všech ostatních případech končí na -η. Např. Κρῶνιῆς, Κρονίῆς (tj. Kronův syn), má vokativ Κρῶνιῆ.
ⁱ Kladení přízvuku adjektiv v ženském rodě se řídí podle přízvuku maskulin. Kvůli tomu u vzoru ᾶξία v nom., gen. a vok. pl. zdánlivě poloha přízvuku neodpovídá pravidlu 8b z lecke 2, ...

společnou koncovku maskulin. Taková adjektiva nazýváme **dvojvýchodná**. Jsou to především jména složená (ἄ-θάνατος *ne-smrtelný*, -νά, δάθνατος *nesmrtelné*), ale i řada dalších (např. φρόνιμος, -ον *rozumný*).^j

Osobní zájmena a zájmeno αὐτός, -ή, -ό

6. Osobní zájmena první a druhé osoby mají tyto tvary:

	SG.	<i>já</i>	ty	PL.	<i>my</i>	<i>vy</i>
nom.		ἐγώ	σύ		ἡμεῖς	ὑμεῖς
gen.		ἐμοῦ, μου	σοῦ, σου		ἡμῶν	ὑμῶν
dat.		ἐμοί, μοι	σοί, σοι		ἡμῖν	ὑμῖν
ak.		ἐμέ, με	σέ, σε		ἡμᾶς	ὑμᾶς

Tvary zájmen uvedené na prvním místě se užívají pro mírný důraz a po předložkách, tvary na druhém místě jsou nedůrazové.

Tvary řeckých sloves rozeznávají osobu, proto se nominativu osobních zájmen užívá podobně jako v češtině jen pro vyjádření důrazu (na rozdíl např. od angličtiny).

7. Pro třetí osobu užívá řečtina ve všech pádech zájmen ukazovacích (lecke 13),^k v pádech mimo nominativ pak vedle toho také tvarů zájmena αὐτός, αὐτή, αὐτό:

nom.	sg.	αὐτός	αὐτή	αὐτό	PL.	αὐτοί	αὐταί	αὐτά
gen.		αὐτοῦ	αὐτῆς	αὐτοῦ		αὐτῶν	αὐταῖν	αὐτῶν
dat.		αὐτῶ	αὐτῇ	αὐτῶ		αὐτοῖς	αὐταῖς	αὐτοῖς
ak.		αὐτόν	αὐτήν	αὐτό		αὐτούς	αὐτάς	αὐτά

Má tři základní funkce:

a) V pádech mimo nominativ nahrazuje chybějící tvary **osobního zájmena pro 3. osobu** v singuláru i v plurálu. Např.: οὐδὲν αὐτῶ ἔειπον *nic mu není řízl.*

b) **Za členem** má αὐτός, -ή, -ό význam **zतोतोžňovací** (tjž, ten samý).
 Např.: οἱ αὐτοὶ Λόγιοι *tatáž slova*.

c) **Mimo člen** má αὐτός, -ή, -ό význam **vytkací** (loni sám, sama, samo).
 Např.: αὐταῖς ταῖς θεαῖς ἢ ταῖς θεαῖς αὐταῖς *bohyním samým*.

^j Tatáž adjektiva mohou někdy vystupovat jako dvojvýchodná, jindy jako trojvýchodná.
^k I pro 3. osobu sice existují tvary osobních zájmen (sg. —, οὐ/οῦ, οἱ/οί, ἐ/έ, pl. οσαῖς, οσαῶν, οσατοῖν), užívá se jich však zřídka a často ve „zvrátném“ významu v tom smyslu, že ...